NENÃ• KÅ EFT JAKO KÅ EFT

ÄŒtvrtek, 29 bÅ™ezen 2007

Jednou jsem zase potÅ™ebovala „nÄ›co nového“ a schrastila si pana truhláÅ™e. Byl šikovný a milý, dokonce i hovorný. Mezi stolkem pod šicí stroj a velkou policí do kuchynÄ› jsem mu uvaÅ™ila kafe. Tedy v prostoÅ™e Ä•asové, nikoliv nábytkové. Vyptávala jsem se a dozvídala. A tak my vyprávÄ›l, jak mu onehdá zavolal docela pÅ™íjemný Å¾enský hlas a vyslovil pÅ™ání nechat si vyrobit nÄ›kolik nových bytových doplÅˆkÅ¯.

Materiál Å¾e dotyÄ•ná má a mÅ¯Å¾e to být v podstatÄ› kdykoliv. Dohodli se proto na termínu, v pravý Ä•as truhláÅ™ metro, z metra na autobus a zbytek došel.

NÄ›kde na dosti odlehlém druhém konci Prahy mu v jednom z panelákÅ¯ otevÅ™ela pÅ™íjemná mladá paní. Nebyla sice nejkrásnÄ›jší ani nejmladší - ale kdyÅ¾ je tady kšeft, kdo by koukal kam nemá... I kdyÅ¾, jak s milým uculením truhláÅ™íÄ•ek uznal: "Kdyby šlo o vÄ›c, dal bych si i Å™íct..." ProtoÅ¾e potÅ™ebovala odtruhlaÅ™it vÄ›cí víc na opravdový kus práce - dal se bez meškání do díla.

K veÄ•eru odjel a druhý den po obÄ›dÄ› byl se vším hotov. Paní byla milá, povídalo se s ní hezky, ale jak tak chvilky ubíhaly a stále se nemÄ›la k otázce: "Tak copak vám dám, kolik si Å™eknete?" ani jinak k placení, rozhodl se muÅ¾ se šikovnýma rukama, Å¾e to zkusí sám a zatoÄ•il Å™eÄ• na peníze.

Po nÄ›kolika škobrtavých naráÅ¾kách se mu podaÅ™ilo paní sdÄ›lit, Å¾e kdyÅ¾ zamÄ›stnala jeho ruce, musí mu p skonÄ•eném díle dát do nich Å™ádnou odmÄ›nu. Milá Å¾ena se usmála, zeptala se, zda má ještÄ› chvíli Ä•as a na okamÅ¾íÄ•ek se omluvila. Po malé chvilce se vrátila. Nahá ...

"Tak, tady máte nÄ›co nejen do rukou, máte na to hodinku, a dÄ›lejte si, co zmÅ¯Å¾ete a potÅ™ebujete." VydÄ›šené truhláÅ™i vysvÄ›tlila, Å¾e Å¾ádné peníze zrovna nemá, a kdyÅ¾ si uvÄ›domí, jaký je hodnotový pomÄ›r mezi jejím povoláním tak aÅ¥ bere, kdyÅ¾ se nabízí, protoÅ¾e málokdy jde takhle lacino. Nechci nijak sráÅ¾et jeho muÅ¾skou náturu, ale absol jsem vÄ›Å™ila, Å¾e v dané chvíli a s neznámou, o níÅ¾ se právÄ› neomylnÄ› pÅ™esvÄ›dÄ•il, jakou profesí se Å¾iví, nehodlal

Sbalil si proto své sakypaky, Å™ekl, Å¾e pro dnešek pojede domÅ¯, protoÅ¾e on jaksi uÅ¾ zas tolik Ä•asu nemá. A zavolá, aÅ¾ na tom bude nÄ›jak finanÄ•nÄ› lépe. Po týdnu si Å™ekl, Å¾e by to mohl zkusit. Zatelefonoval, jestli by to uÅ¾ &sca a po kladné odpovÄ›di se znovu rozjel na zmínÄ›ný druhý konec Prahy. Vzal si na cestu kníÅ¾ku, takÅ¾e mu dvÄ› hodinky utek pomÄ›rnÄ› slušnÄ›. Dole se zvonkem ohlásil, ona ho bzuÄ•ákem vpustila do domu. Mistr truhláÅ™ s úsmÄ›vem vyjel nahoru, zazvonil - a strnul. OtevÅ™ela mu jeho dluÅ¾nice, znovu jen v Å¾upánku, výmluvnÄ› rozhaleném, a s úsmÄ›vem: "Tak dneska se vám to uÅ¾ snad povede, co Å™íkáte, milej pane?"

TruhláÅ™íÄ•ek vycouval zpÄ›t k výtahu, cestou domÅ¯ si uÅ¾ moc neÄ•etl, a z Å™idiÄ•áku, kde mÄ›l ulitou rezervu na poku pÄ›tistovku. PÅ™eci nemÅ¯Å¾e doma pÅ™iznat, jak neúspÄ›šný je podnikatel.

A kdo ví, jestli by mu jeho poloviÄ•ka vÄ›Å™ila, Å¾e si alespoÅˆ nÄ›jaké ty drobné v tomto honoráÅ™i nevybral... d@niela